

Oktober 2006 - Midden Nederland

Ergens onderweg tussen Hoenderloo en Beekbergen - dat mooie licht glooiende slingerweggetje moest ik plotseling denken aan de Ronde van Lombardije. Dat is de laatste wielervedstrijd in de Wereldbeker-cyclus, zeg maar de slotrit voor de wielerveden hun winterslaap beginnen. Achterop de motor bij Raymond Nackaerts - zo begon by the way mijn motorverslaving - keek ik diep ontroerd naar de prachtige natuur in herfstachtig Noord-Italië. De Italianen noemen hun Giro di Lombardia de rit van de vallende bladeren. Snappen jullie de vergelijking, tuurlijk! Die prachtige vallende donkerrode bladeren tussen Hoenderloo en Beekbergen en dan de nostalgie van een oudere heer achteraan een groepje echte liefhebbers van het gemotoriseerde tweewielmonster. De Ronde van Lombardije en de Slotrit van de Skyriders, wat is het verschil?

Ondanks de niet bijster inspirerende weersomstandigheden was de opkomst prima. Even na tien meldden de eerste bikkels zich in De Galgenwaard en wat een ontvangst door onze gastvrouw Femke Riemersma, naaste medewerkster van Utrecht's voorman Jan Willem van Dop. In het spelershome - toch een soort Heilige der Heiligen - was er koffie en overheerlijke taart. Jan Willem hield een gloedvolle ontvangstspeech en bleek ook een motorrijder (Suzuki Intruder en is volgend jaar uitgenodigd). Daarna kregen we een rondleiding van Piet, die vol vuur sprak over zijn liefde voor FC Utrecht...

Prachtige kleedkamers, met een rood gekleurd bubbelbad, indrukwekkende sponsorzalen en loges en natuurlijk even op het veld, waar opnames werden gemaakt voor de TV serie Spelersvrouwen, ooit van gehoord? Ik als TV-prof nog nooit. Zo zie je maar weer. Ook het FC Utrecht museum met prachtige foto's van de helden van weleer (Frans de Munck/Hans Kraay en Tonny van der Linden) en de gewonnen KNVB Bekers vormden een mooie afsluiting van dit bezoek.

Onder leiding van Nol werd er rond half twaalf begonnen aan het 1.deel van de slotrit. Door Amelisweerd, over de Lekdijk bij Wijk bij Duurstede, door het oude Amerongen en langs die vervelende rondweg van Veenendaal naderde de groep het tussenpunt in Wekerom. Maar vlak voor de eieren de pan in gingen toch nog even een lichte storing. Nol was zoek.....Ton (die de rimboe kent als geen ander) kwam met rood voorhoofd terug....waar blijven jullie!! Gelukkig had ik de rit samen met Ron voorgereden en wist een prachtig sluipteggetje door de bossen van Lunteren.'t Was even sturen voor sommigen door het zand, maar ja zo leer je ook tijdens de slotrit echt motorrijden.

Hoofdschuddend stond Nol ons bij "Bos Uit"op te wachten. Vijf minuten later waren we bij 't Witte Paard in Wekerom, alwaar Ron, Anne en Rein reeds aan de uitsmijter zaten. Ron stond StandBy maar kreeg geen telefoontje van baas Leo van Wijk en kon dus opstomen naar Wekerom, Rein had bezigheden voor 't gerecht en Anne diende 's avonds een Cargo 747 naar het altijd gezellige Almaty (door mij vanwege de Medeo Schaatsbaan nog altijd Alma Ata genoemd) te vliegen. De mensen van 't Witte Paard leverden in record tempo hun heerlijkheden op de borden en een kortere draaitijd hebben we nooit eerder beleefd.

Binnen het uur beklommen we (zestien in getal!!!) de motoren om onder leiding van Ron de fraaie herfstkleuren van de Veluwe te aanschouwen. De rit van de vallende bladeren dus!! Via Otterlo, Hoenderloo, Beekbergen (langs de Heerenclub Flamingo/ik zag toch enkele ondeugende mannen schichtig naar links kijken) Loenen, Klarenbeek en Nieuw-Amsterdam naar Zutphen. Op het industrieterrein aldaar is de vestiging van BurtonCar, een speeltje van de kuntszinnige gebroeders Iwan en Dimitri Göbel. Van oude 2CV's - voor de liefhebbers oude eenden - bouwt of laat men daar fraaie cabrio's bouwen onder de namen Lomax en Burton. Vooral laatsgenoemde is inmiddels een bekende verschijning op de vaderlandse wegen, want er zijn er ruim 700 verkocht, waarvan eentje aan Ten Napel jr. Arjen van Burton vertelde alle ins- en outs van dit ludieke bedrijf en showde enkele cabrio's even-

als een zelfgebouwde mini-caravan/travelsleeper, die je achter een Burton kunt hangen voor een romantische vakantie. Vooral Sandra was zeer geïnteresseerd.

Zij en enkele andere enthousiastelingen mochten een kort toertje meerijden in zo'n grappige cabrio. Tot slot vertelde gids Arjen nog dat zijn bazen immer bezig zijn met het bedenken van nieuwe wetjes en zo toonde hij een mini-dildo, die zijn werk doet op de elektrische tandenborstel. Zeer vernuftig en ook hier hadden de dames grote belangstelling. Onbegrijpelijk! Geen idee trouwens of je dit slimme apparaatje ook volgende de nieuwe regeltjes in je handbagage mag meeneemen??

Tot slot: Een mooie en zeer geslaagde SLOTRIT, dank aan FC Utrecht (Jan Willem-Femke en Piet) en aan BurtonCar (Arjen) en dank aan de 16 dapperen, die deze SLOTRIT tot een waar en waardig motorfeest maakten.

Daan, Rob, Ton, Harry, Sandra, Cok en Coky, Leo, Wim, Henk, Ruud, Anne, Rein, Ron, Nol en schrijver dezes zelluf Evert.

Tot volgend jaar, te beginnen bij de snertrit! reserveer de laatste zaterdag van januari!!!!

